

чудейки се, защо съ изпросенитѣ пари не може да си купи вмѣсто хлѣбъ нѣщо друго и да си кусне отъ онова, което много хора ядатъ всѣки день.

Прев. Чикъ-Чирикъ.

Предъ Коледа. Улицитѣ на голѣмия градъ бѣха оживени. Деньтъ отдавна бѣше отминалъ. Магазинитѣ, единъ следъ другъ, се затваряха. Уличнитѣ продавачи събираха непродадената стока. Между многото хора, които бързаха, тукъ-тамъ се виждаха коледари съ накичени фенерчета. Тѣ бѣха дошли отъ крайнитѣ квартали въ града да пѣятъ пѣсни за Рождество и сега се прибираха. Прибирахъ се и азъ. Неусѣтно бѣхъ навлѣзалъ въ квартала. Къмъ края нѣма улично освѣтление. Само накиченитѣ фенерчета на нѣколко коледари едвамъ блѣщукаха въ мрака. Вгледахъ се. Предъ мене вървѣше момче-коледаръ. Настигнахъ го. Заговорихъ.

— Коледувахъ, — каза момчето съ слабъ гласъ. — Пѣхъ изъ града. Нѣкжде даватъ, нѣкжде пждятъ. Хората не могатъ да посрѣщатъ всички ни. Лани по Коледа събрахъ четиридесетъ лева. Съ тѣхъ мама щѣше да ми купи платно за ризи, ама ги похарчила за друго. Хлѣбъ купила, гасъ купила — свършили се. Нали нѣмаме баща, мама се грижи за всичко. Отъ време на време я викатъ по богатскитѣ къщи да пере, да шета. . . Много пжти сме си лѣгали на студено и гладни. Отъ лѣтото братчето ми е болно — лежи. Нося му малко ябълки и орѣхи, които събрахъ. Паритѣ ще дамъ на мама да му купи утре млѣко и лѣкарство, ако стигнатъ. . .